

Неділя

Я «щастрибно» повідомляю вам, що зі мною все гаразд! (Ги.)

Ну так, може, я трохи перебільшив з реакцією наприкінці свого останнього щоденника Майнкрафта. А чого ви чекали? Я розгорнув летючу книжку про «Кролика-убивцю!» Тому трохи розхвилювався. І не забувайте, що я десь цілий місяць провів у котячому світі, де були велетенські павуки, які нападали, стрибаючи просто на голову! (Я вже казав, як я ненавиджу павуків?) Тому я знаю, що у Майнкрафті є дуже велика ймовірність, чи,

точніше, вірогідність, що мене можуть спробувати вбити гігантські тварюки!

Почнемо з початку...

Коли я розгорнув летючу книжку «Кролик-убивця: факт чи міф?» у бібліотеці котодому, мене одразу висмикнуло з того світу Майнкрафта й закинуло сюди. Я опинився просто перед величезним кроликом! І я не жартую, **ВЕЛИЧЕЗНИМ!**

Звісно ж, перше, що я вигукнув, було: «Кролик-убивця!» (Може, навіть я й заверещав, як дівчисько.) Але не засуджуйте мене. Той кріль був десь із 50 блоків заввишки! І він люто, шалено шкірився! З його рота стирчали два здоровенних, гострих, як бритва, зуби, які от-от збиралися перекусити мене навпіл! Я не хотів, щоб мене загризли до смерті зубами завбільшки з «Титанік»!

Я миттю заховався за найближчим деревом. («Спочатку ховатися, питати — потім» — така мудрість Майнкрафта.) Тоді я роззирнувся. На щастя, ніде

поблизу не було видно мобів. Зате все було всіяне квітами! Квіти були різних форм, розмірів та кольорів: фіолетові, червоні, білі й помаранчеві. Таке розмаїття тишило око, особливо після джунглів, де все було зелене, зелене й знову зелене.

Проте тут однаково росло достатньо дерев, під якими могли вдень причаїтися моби. На щастя, дерева росли на відстані одне від одного, тому тут не було таких глибоких тіней, як у джунглях. Якби мене попросили вгадати, де я, то я б сказав, що опинився у якомусь квітковому лісі. Здавалося, тут от-от розгорнуться події казки, а не вискочить кролик-убивця!

За кілька хвилин я вирішив, що той кролик насправді був велетенським будинком у подібні тварини. Аргументи в мене були такі:

- 1) земля не здригалася від стрибків здоровезного кроля в мій бік;
- 2) неймовірно довжелезні різці й досі не проштрикнули мене;
- 3) здоровенний кролячий ніс не вчув мене, бо мене досі не засмоктувало шаленим потоком повітря!

Я визирнув з-за дерева й побачив, що кролик і досі сидить на тому самому місці. Тому вирішив, що можу спокійно вийти зі схованки.

Коли я пильніше придивився до величезного кроля, то зрозумів, що трохи дав волю своїй уяві. (Дивовижно, еге ж?) Кролик насправді не був заввишки з 50 блоків. А зуби не були такими вже й гострими. І, якщо вже геть чесно, то він не шкірився від люті. Насправді він був дуже милим.

Кролик мав світло-сіру шубку, здоровезні задні лапи, як у Топтопа з «Бембі», великі чорні очі та рожевий малюсінький носик. (Чи можна називати його малюсіньким носиком, якщо він завбільшки з диван?) А коли я зрозумів, що цими зубами кролик не перекусить мене навпіл, то вони більше не видавалися страшними.

Я вже мав трохи досвіду з будинками-тваринами, тому знав, що інколи до них буває складно потрапити. (Так, мені й досі трохи соромно за те фіаско з написом «Світити низько, щоб зайти» на котодомі.)

Коли я підійшов до кролика-велетня, то став пильно видивлятися приховані двері. На боці кролика я одразу помітив сірі залізні двері, перед якими на землі лежала сіра плита. Можливо, вона відчиняє двері, як у котодомі. Сподіваюся, плита не вибухне, які ті блоки-бомби в пустельних храмах. Не буде ж хтось настільки божевільним (чи дурним), щоб підірвати стіну власного будинку? Потрапити до нього буде легко! (Так я собі думав.)

Тоді з-за дерева вигулькнув зомбі й кинувся просто до дверей. Мені відібрало мову від шоку. У голові перемішалася сотня запитань: «Як зомбі вийшов на сонячне світло? Чому він не спалахнув?» І найважливіше: «Невже в цьому світі є суперзомбі?!» *ковть*

Аж раптом я помітив, що на його голові був якийсь ніби коричневий шолом. Я не мав часу на роздуми, чому зомбі носив капелюх, бо він ступив на сіру плиту й відчинив двері!

Ну прекрасно! Я ще навіть не зайшов у дім, а його вже захопили зомбі! І я одразу зрозумів, що ніколи не зможу спокійно сидіти в будинку, коли до нього

можуть ось так просто завалитися зомбі та інші моти, ніби це їхній дім! Жах!

Наступна сцена розгорнулася за мить. Коли залізні двері розчахнулися, з них вилетіла стріла і влучила просто в зомбі! Він заточився й бухнувся спиною об дерево. ГУП!

А тоді сталося щось дуже дивне: під зомбі розверзлася земля! Я підбіг ближче подивитися, що відбувається. Але коли я добіг до того місця... зомбі ніде не було! Він буквально провалився крізь землю!

І враз я усвідомив, що залізні двері — не вхід. Це була смертельна пастка! Може, це таки був «Кролик-убивця»?

Ох, добре, що з'явився зомбі. (Ніколи б не подумав, що скажу це!) Лише уявіть, що сталося б, якби я першим спробував відчинити двері. Мене проштрикнула б стріла, а тоді я провалився б під землю!

Тому я мусив знайти двері без смертельної пастки. Я обережно обійшов ділянку землі, що могла

розвертися, і підійшов до кролячого будинку спереду, шукаючи якісь знаки, кнопки чи важелі. Нічого. Тут не було жодної підказки!

Так я натрапив на ще одні залізні двері на протилежному боці кролика. Під ними теж лежала сіра плита (тобто килимок із написом «Забирайся»). Я вирішив, що це, мабуть, теж пастка, тому обійшов двері десятою дорогою.

Коли я підійшов до дупи кролика, то натрапив на щось таке, чого раніше ніколи не бачив. Траву розтинала червона саялива лінія, яка зигзагом огортала чотири люки у великій ямі в землі. Так! Потаємний вхід! Та коли я зазирнув у яму, то побачив киплячу лаву! Ще одна пастка! Так, це точно «Кролик-убивця»!

А всього за кілька блоків я помітив іще один люк на землі. Іще одна пастка? Ні. Коли я відчинив люк, то побачив драбину, що вела до невеличкої кімнати. Оце вже більше скидалося на вхід. Але вхід куди? Ця кімната за розміром була схожа на мої землянки для паніки. (А ми всі знаємо, як я їх люблю!)

На жаль, сонце починало хилитися до заходу. Я вирішив, що маю три варіанти дій.

1. Збудувати свою кімнатку для паніки, яку кожен моб побачить за кілометр і зрозуміє, що в ній ховається новачок, на якого можна напасти!
2. Спробувати зайти в кроликодім крізь якісь залізні двері й ухилитися від стріл, щоб не перетворитися на шашлик для мобів!
3. Переночувати в цій підземній «кімнаті для паніки» та зачинити люк, щоб заховатися від мобів!

Якийсь час (десь кілька секунд) я пильно роздивлявся кімнату й дійшов висновку, що вона безпечна, адже там:

- не було павутини (сподіваюся, павуків теж)!
- не було чути брязкання, стогонів чи шипіння!
- не було слимаків, які відскакували від стін!
- не було озера рідкої лави!
- не було кісток чи ще якихось предметів, які висіли б над землею!